

NØVN

Símin í Túni 60 ár

Sunnudagin 26. oktober fylti Símin í Túni á Toftum 60 ár. Tað eru longu meiri enn fjúrtan ár síðani, at hann flutti aftur til Føroya og Toftir, eftir at hann í eina fjórðingsøld hevði verið við í trúboðanararbeiði millum innfødd í Venezuela – í Parima landspartinum sum er bæði í Brasil og Venezuela.

Hetta var øðrvísi yrkisleið enn hjá teimum flestu. Við sínum góðu gávum á so ymsum økjum vóru móguleikarnir nógvir, tá ið Símin sum 16 ára gamal í 1971 stóð við real-prógvinum í Glyvra skúla. Tá hevði hann longu smakkað vinnuligu avbjóðingarnar, sum pápin hevði verið uppií og tí, sum hann framvegis fekst við.

Í staðin fyri at fáast við sild og síl og laks ella okkurt annað, sum hann við sínum gávum, arbeiðssemi, vilja og trúfesti ivaleyst kundi rokkið langt við, so kendi Símin kallið at arbeiða við trúboðan. Hann fór yvir til USA at útbúgva seg, og eftir at hava verið á bíbliuskúla, málskúla og venjingarskúla hjá NTM, fóru hann til Venezuela. Har lærði hann undir

siviliseraðum umstøðum spanskt og um mentanina í landinum, áðrenn tíðin var búgvín at flyta inn millum tey innføddu.

Málið var at kunngera gleðiboðskapin. Um málið skuldi røkkast, so var neyðugt at læra mál og mentan hjá teimum innføddu. Tey høvdu einki skriftmál, og tey áttu harvið ikki skriftirnar á sínum egna máli. Tí var neyðugt at gera skriftmál og at umseta skriftirnar. Hetta arbeiðið var Símin saman við øðrum við í.

Tey fyrstu árin var hann leysur kroppur, og tá livdi hann saman við og undir somu korum sum tey innføddu. At hava vitjað Símin og familjuna í Venezuela er minnisrík uppliving á ymsan hátt. Hjartanemandi var tað at síggja, hvussu stóran tokka hann hevði til tey innføddu, og at eygleiða, hvussu væl tað gekk hjá teimum at samskifta á teirra máli, og hvussu nógv tey innføddu hildu av honum og hann av teimum.

Umframt at røkja setningin, sum hann kendi seg kallaðan til, so brendi Símin

fyri at betra um umstøðurnar hjá fólkinum, sum hann var so góður við, eitt nú hvat skúlagongd, heilsu og mat-framleiðslu viðvíkir.

Í 1983 giftist Símin Daniu Didriksen úr Runavík. Tey búðu í seytjan ár í Parima. Fimm ár eftir at tey vóru gift, vóru føroyingar har yviri og hjálptu teimum at byggja hús í føroyskum sniði. Tamara varð fødd í USA, meðan nýklæktu foreldrini vóru undir eftirútbúgving, og Erik, Stefany og Isabel vórðu

fødd í Venezuela.

Stóra innlitið í mál og mentan og náttúru og á mongum øðrum samfelagsøkjum bar við sær, at Símin hevði nógv og gott samband við politiska og umsitingarlaga myndugleikan, sum ikki so sjáldan søktu sær ráð og vegleiðing hjá honum.

Dania undirvísti børnunum heima við hús, og kring húsini høvdu tey urtagarð, sum so mangt, ið á okkara leiðum er forkunnugt, vaks

í og var brúkt í húsarhaldinum. Tá ið tað kom til tað, at børnini skuldu í framhaldsskúla, flutti familjan til Toftir, har tey síðani hava búð.

Símin hevur framvegis samband yvir til Venezuela, og hann fylgir væl við í, hvussu umstøðurnar í landinum nú eru. Tað kennist sjálvandi meint, at myndugleikarnir fyri nøkrum árum síðani settu forboð fyri, at trúboðanararbeiði hjá felagsskapum av tí slagnum, sum Símin arbeiðdi í og saman við, skulu virka í ættarbólum. Har eru tó tey, sum hava lyft arvin, og sum samskifta við Símin og onnur fyri at fáa íblástur og vegleiðing.

Síðani tey fluttu aftur til Føroya, hevur Símin verið og er framvegis viðhvørt til skips, og aðrar tíðir er hann við í nógva virkseminum á havnarlagnum á Toftum. Fyri fáum árum síðani leyk hann hf prógv, og stóri áhugin fyri náttúruni og havinum hava havt við sær, at hann eisini hevur tikið okkurt skeið á náttúruvísindadeildini á Fróðskaparsetrinum.

Hóast hann fór av Toftum sum 16 ára gamal og var burturi í knappliga tredivu ár, so er eingin ivi um føroyska samleikan, og at talan er um sannan toftamann. Maja og Júst í Túni finga átta børn. Andrias, sum er elstur, fylti 70 6. oktober, og nú fylti Símin, sum er næstýngstur, 60. Tað vil siga, at Maja átti sjeve børn í tígguju ár. Soleiðis var tað tá í tíðini!

Andrias, Kristian, Petur, Sanna, Símin og Marjun búgva á Toftum, og Alma og Hanna búgva í Havn. Tað liggur til slagið at vera familjukært, og Símin fegnast sjálvandi um, at hann er væl-signaður við tveimum abba-børnum – Bjørt og Levi.

Góði svágur! Hjartaliga til lukku við runda degnum. Tú hevur verið eitt gott umboð fyri okkara land og tjóð í manngóða verkinum, sum tú hevur verið uppií, og bara ævinleikin fer at vísa týðningin av iløgnum, sum tú í eyðmýkt og við tínum góðu evnum og í besta aldri valdi at gera í Venezuela.

Jóannes

Minningarorð um Ingun Joensen, Klaksvík

Veðrið var av tí allar fagraða hendan týsmorgunin. Eg gekk til arbeiðis og væntaði, at hesin dagurin kundi bara gerast góður. Lítið visti eg, tí lítla løtu eftir at vit vóru farnar undir dagsins gerning á laboratorinum á Klaksvíkar Sjúkrahúsi, ringdi Hjördis hjá Ingun og gav mær boðini: “Mamma er deyð.”

Eg mátti seta meg niður. Alt steðgaði upp. Hetta kundi ikki passa. Ingun var farin at ferðast saman við systrunum Elin Súsonnu og Randi. Á hvørjum ári plagdu tær at gera ein túr saman, og í ár gekk leiðin til Lissabon. Hon hevði gleitt seg leingi til túrin, og eg visti, at tær júst vóru komnar leiðina fram til portugisiska høvudsstaðin.

Ingun og eg vóru starvsfelagaðar, men eg møtti henni longu sum smágenta, tá eg ferðaðist norðuri á Strond, hjá Annu og Hans Jákup

mammubeiggja mínum. Strond var fyri mær sum barn ein dreymaverð, stórir motorar, nógvar gentur og so tann ómetaliga stóra áin, har vit kundu spæla dagin langan. Her var pápi Ingun, Hjálmar Jacobsen, bestýrari á elverkinum og her búðu hann og Ásleyg saman við døtrunum.

Vit arbeiðdu saman í næstan 40 ár. Vit finga børn, prátadu um tey og góvu góð ráð. Børnini vuku til, og vit finga ommubørn, gleddust og fylgdu við, hvussu gekst. Eisini tá foreldur okkara viknaðu og ikki vóru meira, vistu vit, at vit høvdu hvørja aðra.

Ingun var ein hollur starvsfelagi. Hon var fakliga sera væl fyri, altíð nærløgd og álítandi. Ingun var eisini fakfelagsfólk og brendi fyri tí. Nú hon andaðist, var hon forkvinna í fakfelagnum hjá føroyskum bioanalytikarum,

og hetta arbeiðið gjørdi hon bæði væl og virðiliga.

Ingun og Mikkjal búðu

í hugnaliga heiminum í Gerðum. Tað var ein stórur skelkur, tá Mikkjal bráðliga

doyði fyri á leið tveimum árum síðani. Ingun fall tó ikki í fátt, men var hin sama róliga og sterka. Tey áttu tríggar døtur, Anniku, Hjördis og Birnu. Ingun var glað og errin av teimum og tí, sum tær fingust við. Barnabørnini eru seks í tali, og tey vóru henni serliga kær. Eisini versynirnar var hon góð við.

Ingun var glað fyri lívið og var áhugað í so nógvum. Hon las nóg, og ofta prátadu vit um bókur, sum hon las ella hevði lisið. Fleiri eru bókurnar, sum eg havi lisið, bara tí hon viðmælti tær. Stóra urtagarðin við vakstrarhúsi brúkti Ingun nógva tíð uppá, og húsini við Svínáir var hon glað fyri. Ingun var sera ófør til hendurnar, bæði til hamara, sag, nál og stokkar. Vit vóru hugtiknar av vøkru troyggjunum, sum hon bant bæði sær sjálvari og øðrum. Tær vóru

sonn listaverk.

Nú eg festi hesi orð á blað, tykist náttúran at syrgja tín bráðliga deyða við regni og vindi. Takk, Ingun, fyri alt, sum vit finga við tær! Tú vart tann tryggja og rættvísa, sum vit altíð kundu rokna við. Tú visti okkum virðing, áhuga og umsorgan. Tú verður saknað. Og vit, tínir starvsfelagar, fara altíð at minnast teg við størstu virðing.

Við samkenslu við tykkum, Annika, Hjördis, Birna, Randi, Elin Súsonna og Björg. Og øllum tykkara.

Harrin styrki okkum í sorgini og sakninum.

Karin